Czerwony Kapturek

w mieście zimą

Ilustracje: Dorota Szoblik

CIEPŁO
SYSTEMOWE

MPEC
PRZEMYŚL

Wygłoszę Wam dzieci króciótką mowę
Co to takiego jest Ciepło Systemowe
Jest to długi jak przyjazny wąż
Ciepła woda płynąca w rurach wciąż
Wpływa do domów rodziców i dziadków
Przepływa pod klombem rosnących kwiatków
Ogrzewa bloki, przedszkola, lokale,
Bo zima dla niej nie jest groźna wcale

www.mpec.przemysl.pl

Tej nocy Czerwonemu Kapturkowi przyśniło się osiedle pokryte śniegiem. Z daleka dziewczynce wydawało się, że pobliskie wieżowce są bardzo zmarznięte, kichają, a niektóre nawet kaszlą. Mocno przejęta podeszła do pierwszego z nich i zapytała:

– Czemu się tak trzęsiecie z zimna?

– Czekamy na magiczną wróżkę. Zawsze, kiedy robi się chłodno, ogrzewa nas swoją ciepłą mocą. O, popatrz! Już do nas wysyła swoją czarodziejską energię! – powiedział dziewczynce budynek, wskazując na zbliżający się czerwony szalik, który zaczął otulać wszystkie wieżowce.

– Niesamowite! – powiedziała dziewczynka
– ale skąd wziął się ten ciepły szal?

Zastanowiła się, po czym pobiegła wzdłuż tkaniny. Dotarła na przedmieścia, do budowli, która wysyłała do miasta ciepłe, wełniane wstęgi, otulające całe bloki. Nagle zamieniły się one w rury, w których płynęła cieplutka woda, a dziewczynka rozpoznała, że budowla, do której podeszła, to dobrze jej znana z opowieści kota Kluchy elektrociepłownia.

Wtedy też przebudziła się.

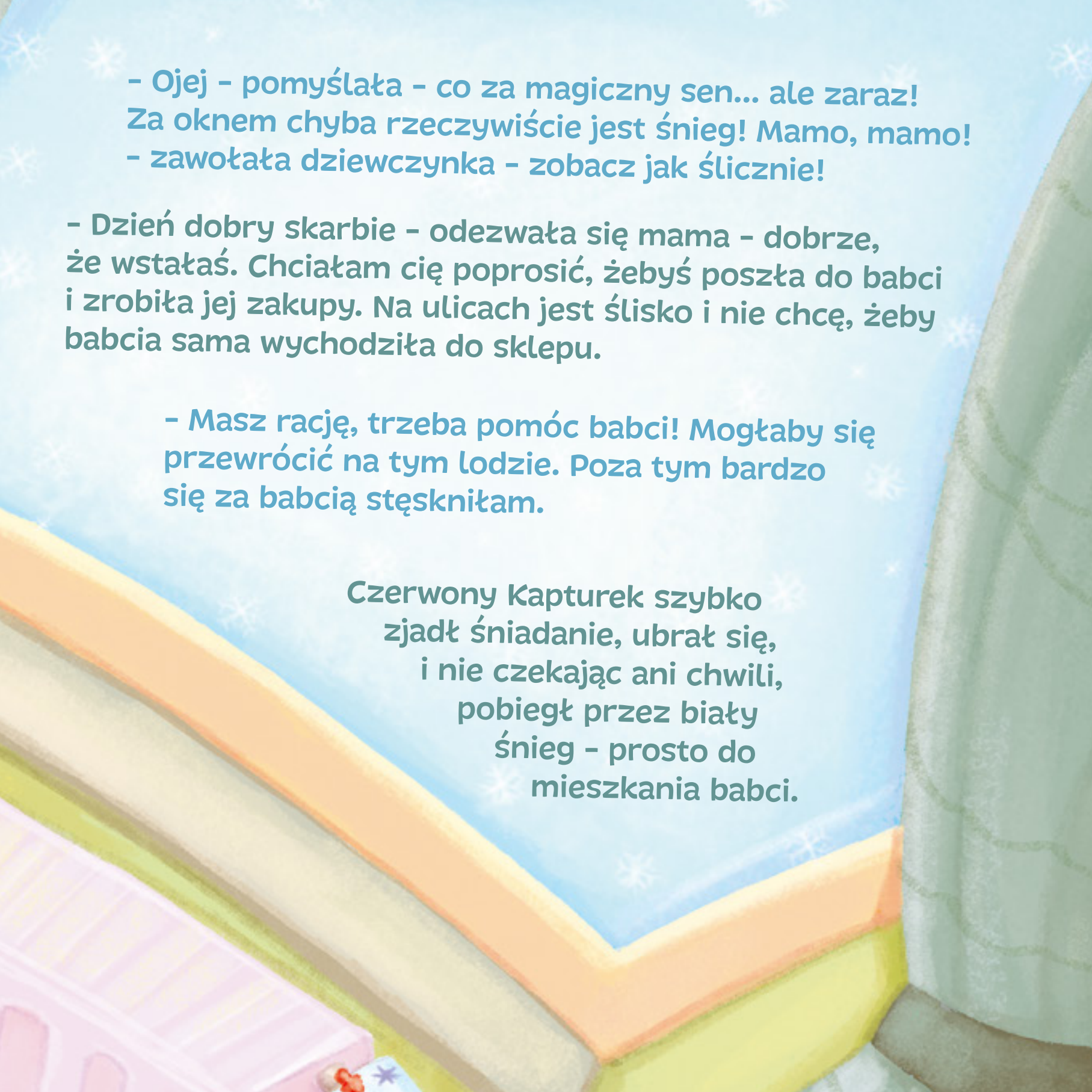

- Ojej - pomyślała - co za magiczny sen... ale zaraz! Za oknem chyba rzeczywiście jest śnieg! Mamo, mamo! - zawołała dziewczynka - zobacz jak ślicznie!

- Dzień dobry skarbie - odezwała się mama - dobrze, że wstałaś. Chciałam cię poprosić, żebyś poszła do babci i zrobiła jej zakupy. Na ulicach jest ślisko i nie chcę, żeby babcia sama wychodziła do sklepu.

- Masz rację, trzeba pomóc babci! Mogłaby się przewrócić na tym lodzie. Poza tym bardzo się za babcią stęskniłam.

Czerwony Kapturek szybko zjadł śniadanie, ubrał się, i nie czekając ani chwili, pobiegł przez biały śnieg - prosto do mieszkania babci.

Kiedy dziewczynka zapukała do drzwi, już po chwili ciepłym uśmiechem powitała ją babcia. Czerwony Kapturek wesoło przytulił ją z całych sił i oznajmił:

– Cześć babciu! Przyszłam cię odwiedzić i pomóc w zakupach. Na zewnątrz jest bardzo ślisko. Lepiej, żebyś nie wychodziła na dwór w taką pogodę.

– Dziękuję kochanie, że o mnie pomyślałaś. Poczekaj, zaraz zrobię listę sprawunków. A ty zdejmij kurtkę, bo w domu jest ciepło. Jeszcze zgrzejesz się, a za chwilę wyjdziesz na zimne i zachorujesz – powiedziała babcia, wchodząc do kuchni.

Gościa zauważył kot Klucha,
który po długiej drzemce na
grzejniku przeciągnął się leniwie
i przywitał Kapturka:

- Dobrze, że przyszłaś...
właśnie skończyło się mleko...

Dziewczynka uśmiechnęła się i zapytała
- jak minął tydzień?

- Mi dobrze - odparł kot - ale sąsiedzi
z naprzeciwka mają ręce
pełne roboty. Codziennie
noszą z podwórza węgiel
do domu.

**- Ojej, po co
im tyle węgla?**

**- zapytała zdziwiona
dziewczynka.**

– Do ogrzewania. Oni mają w domu piece,
do których trzeba wsypywać węgiel
i dbać, żeby ciągle były nagrzane.
Tylko wtedy w domu jest ciepło.
Przecież wiesz, że nie każdy ma
w domu ciepło systemowe.

Rozmowę przerwała babcia:

– Skarbie, tu masz listę rzeczy do kupienia. Leć do sklepu i wracaj szybko, a ja w tym czasie przygotuję coś pysznego.

Dziewczynka szybko zrobiła zakupy. Wzięła też kilka butelek mleka dla Kluchy i ledwo dawała radę unieść ciężką torbę.

Z oddali, obładowanego zakupami Czerwonego Kapturka, dostrzegł pan Wilk, mieszkający w kamienicy naprzeciwko babci, który razem z synem rozładowywał węgiel.

– Synu, widzisz
tę dziewczynkę
z zakupami?
To wnuczka pewnej starszej
pani z bloku po drugiej
stronie ulicy. Pomóż jej,
bo patrzeć nie mogę,
jak dźwiga te ciężary.
Pamiętaj, trzeba
pomagać innym.

Syn pana Wilka przytaknął,
podszedł do Czerwonego
Kapturka i powiedział:

– Cześć!
Potrzebujesz
pomocy?

- Daj, złapię siatkę za jedno ucho. Razem będzie nam lżej - powiedział chłopak.

- A nie musisz przypadkiem pomagać tacie? - zapytała dziewczynka.

- Nie ma sprawy, tata wie, że ci pomagam. Zresztą zaraz wrócę.

Dzieci wspólnie zaniosły zakupy do babci, która czekała z pysznymi czekoladowymi babeczkami. Babcia podziękowała chłopcu za pomoc w zakupach i zaprosiła wszystkich na deser.

– Tylko umyjcie ręce, zanim siądziecie do stołu – powiedziała, przyglądając się umorusanemu chłopcu. Dzieci poszły więc do łazienki, a ich śladem podreptał kot Klucha, wskakując na brzeg wanny.

Czerwony Kapturek zapalił światło i odkręcił kurek z ciepłą wodą, myjąc ręce mydłem.

– Ojej! – zdziwił się chłopiec. – To u was tak szybko woda się ogrzewa?

– Zawsze jest ciepła – powiedział kot Klucha.
– Dostarczają nam ją razem z ogrzewaniem.

- O rety, ten kot gada!? Czy mi się wydaje? - zapytał zaskoczony chłopiec.

- Ten kot nazywa się Klucha i rozmawia w języku dzieci - powiedział Czerwony Kapturek.
- Tylko pamiętaj, to tajemnica!
Do dorosłych Klucha się nie odzywa.

- Mhmmmm - mruknął kot. -
A jak mi będziesz przerywał,
to do ciebie mogę się
też nie odzywać.

- Nie, nie, przepraszam.
Mów dalej, proszę -
powiedział zaciekawiony
chłopiec.

Kot spojrzał na niego wymownie i oznajmił:

- No dobrze... u nas wodę w kranach i kaloryferach cały czas ogrzewa ciepło systemowe. Nie musimy dokładać węgla do pieca, ani czekać na ciepłą wodę z bojlera. Wszystkim zajmują się panowie w elektrociepłowni - zaczął opowieść kot.

- Ojej, ale trudne słowo - przerwał chłopak.
- Co to jest? - zapytał.

- To taki budynek na
górce za miastem.
Tam węgiel ładują do wielkich pieców
specjalne maszyny. W tych piecach
podgrzewa się wodę i rurami pod ziemią
przesyła się ją do domów
- mówił dalej Klucha.

- Aha.
I to jest właśnie ta ciepła woda, prawda? - zapytał chłopczyk, spłukując mydło z rąk.

- Nie do końca - rzekł nieco zniecierpliwiony ciągłym przerywaniem opowieści kot - woda do mycia dostarczana jest do budynku innymi rurami, takimi z zimną wodą, z wodociągów. Dopiero potem ogrzewają ją gorąca woda z elektrociepłowni.

To trochę tak, jak wtedy, kiedy schowasz swoje zimne ręce w ciepłych dłoniach mamy. Twoje ręce wtedy przejmują ciepło jej rąk.

Tak samo tutaj - ciepła woda z elektrociepłowni bez przerwy ogrzewa wodę, którą właśnie umyliście ręce. Poza tym ogrzewa także grzejniki, na których mogę się wylegiwać - rozmarzył się Klucha.

– Ale macie fajnie... – powiedział chłopiec,
wzdychając, przeglądając się w lustrze i wycierając ręce.
– U nas to się trzeba napracować,
żeby było ciepło –
powiedział chłopczyk, wychodząc z łazienki razem
z Czerwonym Kapturkiem i Kluchą.

– No widzisz, a w naszej elektrocie... –
urwała dziewczynka.

– Elektrociepłowni – mruknął kot.

– Właśnie tam – uśmiechnęła się dziewczynka – z tego samego węgla, z którego mamy ciepło i ciepłą wodę, powstaje jeszcze prąd – dodał Czerwony Kapturek, gasząc światło.

– Bardzo dobrze – powiedział kot Klucha, zadowolony z siebie. – Światło trzeba oszczędzać, tak samo jak ciepło i wodę.

W dużym pokoju na dzieci czekała babcia
z ciepłym kakao i świeżutkimi ciastkami.
Dzieci usiadły na swoich miejscach,
nie mogąc się już doczekać łakoci.

- Sporo napracowaliście się dzisiaj.
Zasłużyliście na coś dobrego - dodała
- i chyba trochę zmarzliście,
lepiej odkręcę mocniej kaloryfer,
żebyście się rozgrzali.

Kot Klucha, słysząc to mruknął zadowolony,
po czym podreptał w kierunku okna i lekko
wskoczył na swój ulubiony, cieplutki
kaloryfer. Zwinął się w kłębek, zamknął
oczy i zasnął, głęboko wzdychając,
a w tym czasie...

...dzieci z babcią,
częstując się
ciastkami, rozmawiały
beztrosko.

- U nas w domu -
powiedział syn pana Wilka
- nie da się tak szybko ogrzać
mieszkania. Zazwyczaj wszyscy
siedzimy w najcieplejszym
pokoju, a i tak trzeba dużo
w piecu napalić, żeby tam było
ciepło. Tata przez
to palenie
w piecach
zawsze jest
zajęty...

- Wiem, wiem... sama miałam kiedyś taki piec - przytaknęła babcia - ale w końcu wszyscy sąsiedzi zdecydowali, żeby ogrzewać mieszkania ciepłem systemowym. Całe szczęście, bo węgla już bym nie dała rady nosić.

- Ja bym pani pomógł - szybko powiedział chłopiec.

- To bardzo miłe z twojej strony - odrzekła babcia.

- Trzeba sobie przecież pomagać, prawda? - odparł chłopiec.

Kot Klucha miauknął cicho, spojrzał z szacunkiem na chłopca i w tak miłej atmosferze syn pana Wilka kończył jeść swoje ciastko.

Wtedy w mieszkaniu rozległ się dzwonek do drzwi.
Babcia otworzyła - to pan Wilk.

- Dzień dobry, czy jest tu może mój urwis?

- A dzień dobry. Oczywiście, że jest
i chyba jednak nie taki urwis! Pomógł
mojej wnusi przynieść zakupy.
Może niedługo też przestanie otwierać
okna na naszej klatce schodowej -
babcia mrugnęła porozumiewawczo do
pana Wilka i zawołała - Chłopcze!
Tata po ciebie przyszedł.

- Już idę! -
krzyknął
chłopiec
do taty.

– Muszę już lecieć – powiedział syn pana Wilka do dziewczynki i kota. – Może kiedyś pobawimy się razem na podwórku? Tata obiecał, że jak znajdzie czas, to zorganizuje dla nas kulig.

– Świetny pomysł! – ucieszyła się dziewczynka.

– A ja chyba wiem, jak sprawić, żeby ten czas znalazł – chłopiec puścił oko do kota, pomachał domownikom i wychodząc powiedział do pana Wilka:

- Tato, a słyszałeś, że nie trzeba tracić czasu na palenie w piecu, jak się ma w domu ciepło systemowe? Wtedy w specjalnym piecu palą za nas tacy panowie, a ich woda ogrzewa naszą wodę, która płynie w kranach, tak jak moja ręka teraz ogrzewa twoją.

- A skąd ty wiesz takie rzeczy? - zapytał rozbawiony pan Wilk.

- Nie mogę powiedzieć - uśmiechnął się chłopczyk.

- To tajemnica - powiedział, podskakując wesoło w drodze powrotnej do domu.

- Miałeś rację. Warto być miłym dla sąsiadów.

www.cieplosystemowe.pl

Posłuchaj bajki
na naszej
stronie www

Opracowanie: Konceptlab
Wszelkie prawa zastrzeżone ©
Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie